

OPERACIÓ PLOM IMPUNE

Eduardo Galeano
www.nodo50.org/csca

Tot indica que aquesta carnisseria de Gaza, que segons els seus autors vol acabar amb els terroristes, aconseguirà multiplicar-los. Des de 1948, els palestins viuen condemnats a humiliació perpètua. No poden ni respirar sense permís.

Han perdut la seva pàtria, les seves terres, la seva aigua, la seva llibertat, el seu tot. Ni tan sols tenen dret a escollir els seus governants.

Quan voten a qui no han de votar, són castigats. Gaza està sent castigada. Es va convertir en una ratonera sense sortida, des de que Hamas va guanyar netament les eleccions a l'any 2006. Una cosa semblant havia passat al 1932, quan el Partit Comunista va triomfar a les eleccions d'El Salvador.

Banyats en sang, els salvadorenys van expiar la seva mala conducta i des d'aleshores visqueren sotmesos a dictadures militars. La democràcia és un luxe que no tots mereixen.

Són fills de la impotència els coets casolans que els militants de Hamas, acorralats a Gaza, disparen amb matussera punteria sobre les terres que havien estat palestines i que la ocupació israelita va usurpar. I la desesperació, a la vora de la bogeria suïcida, és la mare de les bravates que neguen el dret a la existència d'Israel, crits sense cap eficàcia, mentre la molt eficaç guerra d'extermini està negant, des de fa anys, el dret a l'existència de Palestina.

Ja poca Palestina queda. Pas a pas, Israel l'està esborrant del mapa.

Els colons envaeixen, i darrere seu els soldats van corregint la frontera. Les bales sacralitzen la desposseïció, en legítima defensa.

No hi ha guerra agressiva que no digui ser guerra defensiva. Hitler va envair Polònia per evitar que Polònia envaís Alemanya.

Bush va envair Iraq per evitar que Iraq envaís el món. En cada una de les seves guerres defensives, Israel s'ha empassat un altre tros de Palestina, i els esmorzars segueixen. El devorament es justifica pels títols de propietat que la Bíblia va atorgar, pels dos mil anys de persecució que el poble jueu va sofrir, i pel pànic que generen els palestins a l'aguait.

Israel és el país que mai compleix les recomanacions ni les resolucions de les Nacions Unides, el que mai acata les sentències dels tribunals internacionals, el que es burla de les lleis internacionals, i també es l'únic país que ha legalitzat la tortura de presoners.

Qui li va regalar el dret de negar tots els drets? D'on ve la impunitat amb la que Israel està

executant la matança de Gaza? El govern espanyol no hagués pogut bombardejar impunement al País Basc per acabar amb ETA, ni el govern britànic hagués pogut arrasar Irlanda per liquidar a l'IRA.

És que la tragèdia de l'Holocaust implica una pòlissa d'eterna impunitat? O aquesta llum verda prové de la potència manamés que té Israel sobre el més incondicional dels seus vassalls?

L'exèrcit israelià, el més modern i sofisticat del món, sap a qui mata. No mata per error. Mata per horror. Les víctimes civils s'anomenen danys col·laterals, segons el diccionari d'altres guerres imperials.

A Gaza, de cada deu danys col·laterals, tres són nens. I sumen milers els mutilats, víctimes de la tecnologia de l'esquarterament humà, que la indústria militar està assajant amb èxit en aquesta operació de neteja ètnica.

I com sempre, sempre el mateix: a Gaza, cent a un. Per cada cent palestins morts, un israelià.

Gent perillosa, adverteix l'altre bombardeig, a càrrec dels mitjans massius de manipulació, que ens conviden a creure que una vida israeliana val tant com cent vides palestines. I aquests mitjans també ens conviden a creure que són humanitàries les dues-centes bombes atòmiques d'Israel, i que una potència nuclear anomenada Iran va ser la que va aniquilar Hiroshima i Nagasaki.

L'anomenada comunitat internacional, existeix?

És quelcom més que un club de mercaders, banquers i guerrers? És quelcom més que el nom artístic que Estats Units es posa quan fa teatre?

Davant la tragèdia de Gaza, la hipocresia mundial es llueix un cop més. Com sempre, la indiferència, els discursos buits, les declaracions buides, les declamacions sonores, les postures ambigües rendeixen tribut a la sagrada impunitat.

Davant la tragèdia de Gaza, els països àrabs se'n renten les mans. Com sempre. I com sempre, els països europeus es freguen les mans.

La vella Europa, tan capaç de bellesa i de perversitat, vessa alguna que d'altra llàgrima, mentre secretament celebra aquesta jugada mestra. Perquè la cacera de jueus sempre va ser una costum europea, però des de fa mig segle aquest deute històric està sent cobrat als palestins, que també són semites i que mai foren, ni són, antisemites.

Els estan pagant, en sang constant i sonant, un compte aliè.

(Aquest article està dedicat als meus amics jueus assassinats per les dictadures llatinoamericanes que Israel assessorà).